

muž se odkazuje. Zda vymáhaná pohledávka požívá přednostního práva již podle zákona, jest bezvýznamné. Obsah ochrany poskytnuté zemědělcům podle vládního nařízení č. 142/34 Sb. z. a nař. jest širší než podle zákona ze dne 24. února 1934 čis. 33 Sb. z. a nař. v doslovu vládní nař. čis. 259/34 Sb. z. a n. hlavně i potud, že kategorie pohledávek, pro které se dává podle § 2 vládní nař. exekuci volný průchod, je méně rozsáhlá, než ustanovuje § 3 zákona, neboť zahrnuje jen pohledávky uvedené v zákoně v § 3 odst. 1 písm. a—c) (viz důvodovou zprávu k vládnímu nařízení č. 142/34). Nelze proto vésti proti zemědělcům, požívajícím ochrany podle vládního nařízení 142/34 Sb. z. a n. exekuci ani pro pojistné prémie (§ 3 odst. 1 písm. d) zák. č. 33/34), tím méně pro nedoplatky pojistného podle § 175 zák. o sociálním pojištění čis. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 a vyhlášky č. 185/28 Sb. z. a n., o něž podle exekučního návrhu a připojeného exekučního titulu v souzeném případě jde a které nelze zařaditi pod pojistné prémie (viz rozhodnutí čis. 13935 Sb. n. s.).

Čís. 14850.

Smluvily-li strany ve vykonatelném notářském spise splatnost celého dluhu i pro případ prodlení dlužníků s placením úroků, jichž platební lhůty byly určitě smluveny, stačí pro povolení exekuce, tvrdí-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu, že povinní dluží úroky; povinným náleží provést sporem podle § 36 ex. ř. důkaz o tom, že plnili své závazky, chtějí-li si vymoci zastavení exekuce.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, R I 1295/35.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající straně na základě notářského aktu proti povinným exekuci. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl, poněvadž v žádosti netvrdil vymáhající věřitel, že se kapitál stal splatným, ani že povinná strana neplatí, jak se zavázala.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle notářského spisu z 16. dubna 1934, který tvoří exekuční titul (§ 1 č. 17 ex. ř.), podrobila se povinná strana ustanovení § 3 not. řádu, totiž že v případě splatnosti pohledávky neb její části aneb jejího příslušenství, jakož i konvencionelní pokuty jest věřitelka oprávněna i bez předchozí žaloby vésti exekuci na jmění povinné strany. Podle odst. 1 ch) notářského spisu stává se celý kapitál i s příslušenstvím ihned splatným, kdyby dlužníci nedostáli povinností v dluhopisu na sebe vzatým a zejména kdyby byli v prodlení se splácením úrokových splátek neb úroků z prodlení, správního příspěvku a splátek na kapitál; byli pak dlužníci povinni úrokovati zápůjčku 6—10% ve čtvrtletních lhůtách ku předu splatných počínajíc dnem smlouvy, t. j. 16. dubna 1934. Návrh na exekuci byl podán 3. srpna 1935, podle tvrzení v něm

obsaženého zaplatili dlužníci jen 1.775 Kč, dluží 198.225 Kč na kapitále s úroky a útratami, v návrhu se pak žádají úroky od 1. ledna 1935. Tím jest tvrzeno, že dlužníci nedostáli svým povinnostem v dluhopisu na sebe vzatým, že byli v prodlení nezaplativše úroky ve lhůtě časově určitě označené. Dlužníci ve svém rekursu povšechně popřeli splatnost kapitálu s příslušenstvím, avšak uvedli jinak jen, že vymáhající strana netvrdila v návrhu, že nastala splatnost kapitálu s příslušenstvím a že nepředložila osvědčení o tom, že oni nekonají smluvené platy. Ale z toho, že vymáhající strana žádá v návrhu úroky od 1. ledna 1935, plyne, že dlužníci nezaplatili od tohoto dne v určených lhůtách stanovené úroky, čímž už nastala splatnost celého kapitálu. Jestliže strany smluvily ve vykonatelném notářském spisu splatnost celého dluhu, octnou-li se dlužníci v prodlení s placením úroků, jichž platební lhůty byly tam určité smluveny, stačí tvrzení neplacení, totiž prodlení, a nemusila vymáhající věřitelka dokazovati neplacení dle § 9 ex. ř., nýbrž bylo by věcí dlužníků provéstí sporem podle § 36 ex. ř. důkaz o tom, že plnili své závazky, aby si vymohli zastavení exekuce. Byl tu tedy v exekučním titulu a v exekučním návrhu dostatečný podklad pro povolení žádané exekuce.

Čís. 14851.

Návrh na zjištění schodku při nejvyšším podání podle § 155 ex. ř. jest předčasný, dokud nebylo dosaženo nejvyššího podání v opětné dražbě.

Určení nákladů na opětnou dražbu není závislé na výsledku opětné dražby.

Škoda vzniklá tím, že opětná dražba vůbec zůstala bez výsledku, náleží k poslední skupině škod v § 155 odst. 1 ex. ř. uvedených, jež nutno vymáhati žalobou.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, R I 1394/35.)

Prv ý s o u d určil k návrhu hypotekární věřitelky podle § 155 II ex. ř. schodek při nejvyšším podání, jakož i náklady opětné dražby, jež zůstala bezvýslednou. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Návrh hypotekární věřitelky na zjištění schodku na nejvyšším podání a útrat opětné dražby podle § 155 odst. 2 ex. ř. jest předčasný, poněvadž nejvyššího podání z opětné dražby ještě nebylo docíleno a proto výše schodku a prodlením vydražitele způsobené škody, stejně jako skutečnost, zda vůbec schodek nebo škoda nastala, nemohly býti zjištěny (Neumann § 155 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, pokud šlo o určení nákladů opětné dražby, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Ručení obmeškaného vydražitele podle § 155 ex. ř. týká se jednak schodku při nejvyšším podání, který vznikl při opětné dražbě, jednak nákladů na opětnou dražbu a konečně všech škod jinak jeho obmešká-